

öfriga kommunens allmänna angelägenheter, till hvilka de, ehuru bevilning enligt 2:dra art. icke utgöres, likväl måste bidraga, och påföras fyrktal efter det belopp som, derest bevilning utgå skulle, mot sådan bevilning svarar (enligt Kongl. förordningen om kommunalstyrelse å landet och Kongl. kungörelsen den 15 September 1863, § 58), synes mig rättvist, att de jemväl efter samma grund skola till skollärarnes aflöning bidraga. Jag vågar alltså vördsamt föreslå:

att Riksdagen ingår till Kongl. Maj:t med en underdånig anhållan, det Kongl. Maj:t täcktes på lämpligt sätt förordna, att sådana egendomar, som ej till staten erläggas bevilning efter 2:dra art. bevilningsförordningen, likväl skola till skollärares aflöning bidraga efter det fyrktal de, i enlighet med gällande författningar äro åsatta.

Anhållande jag om remiss till vederbörligt Utskott.

Stockholm den 23 Januari 1871.

Ola Andersson.

N:o 17.

Herr J. W. Lundqvist: *Om underdånig hemställan till Kongl. Maj:t angående förenkling i ärendenas behandling och expeditionssätt hos embetsverk och myndigheter.*

I samma mån en förbättrad folkundervisning skänker en allt talrikare del af befolkningen ökade kunskaper och derigenom större förmåga att sjelfva tillse och sköta sina angelägenheter af flera slag, ökas också ganska naturligt hågen att kunna följa dessa angelägenheter och obelåtenheten dermed att finna sina bemödanden försvårade eller rent af hindrade genom former och vidlyftigheter, hvilka utan all nytta, ja till och med till märkbar skada för de rättsökande, endast synas afse att bereda en

gagnlös sysselsättning åt tjänstemän, hvilkas tid och aflöningar borde bättre användas.

Väl kan det i många fall lyckas den icke särskildt sakkunnige att någorlunda följa handläggningen af de ärenden, i hvilka han kan vara intresserad, vid häradsrätter och andra närmast folket ställda myndigheter, ehuru äfven här mycket vore att önska i afseende på ett enklare skrifsätt och en snabbare behandling af ärendena. Men vida större blifva svårigheterna, då man kommer i beröring med högre ställda myndigheter. Hvem kan utan största svårighet lyckas uppfatta en hel del beslut från t. ex. Hofrätter och Kammarkollegium, icke därför att de i och för sig innefatta någon stor djupsinnighet, men därför att innehållet är affattadt på sådant sätt att, efter hvad jag hört sägas, det kan inträffa, att till och med de, som äro vanda att uppfatta dylika skrifter, stundom hafva svårt att reda sig med de arklånga punkterna och meningarnes tillkrånglade hopsättning. Hvertill det skall tjena att på detta, för de flesta parter obegripliga sätt upprepa hvad andra myndigheter i saken yttrat, har jag ej kunnat få utredt. Jag vill ej tro, att det kan vara för att en myckenhet tjänstemän skola hetas hafva något att göra, fast arbetet är gagnöst, ej heller att det kan vara för stämplat papper och lösen, ty då vore väl bättre att låta dessa afgifter betalas för klara och begripliga men kortare uppsatser, än för dylika långlagda orakelspråk, hvaruti de höga myndigheternas beslut nu meddelas. Ty icke ens sjelfva besluten kunna klart och redigt uppställas på ett begripligt sätt, utan äfven dessa skola genom tillkrånglad uppsättning göras för menige man så ofattliga som möjligt. Ännu andra besynnerligheter finnas. Man skulle tycka att, då ett mål fullföljes hos ett embetsverk, första frågan borde vara att tillse om någon anledning till ändring finnes, och om så ej vore att då beslut om fastställelse genast borde meddelas. Men så tillgår visst ej. Handlingarne utskickas, som det heter, på kommunikation; den part, som haft och fått rätt, besväras med skrifvande af förklaring och uppehålles onödigt i sin rätt, och efter långt dröjsmål kommer ett beslut, som fastställer det af den lägre myndigheten meddelade, ja till och med allt ibland beslut, som förklara att besvären icke kunna upptagas till pröfning.

Ett dylikt behandlingssätt är visserligen ganska tjenligt att skaffa göromål åt embetsverken, enär det uppmuntrar hvar och en, som vill krångla med sin vederpart, att fullfölja talan, då han alltid kan påräkna att, huru klen, ja till och med obefogad hans talan må vara, dock lyckas länge och väl uppehålla vederparten i sin rätt. Men icke befordrar det ändamålet med rättskipningen, att den som har rätt skall skyndsamt och oförkränkt få njuta den. Och icke kunna således de penningar, som åtgå att aflöna tjänstemän för att bestrida dylika göromål anses vara väl använda, utan dess värre ganska illa. Det var derföre och med stor ledsnad vid sista riksdagen jag såg ett försök från Andra Kammarerna att åstadkomma en förbättring i dessa och andra dylika missförhållanden stranda mot Första Kammarerna motstånd. Men då jag vet, att hos folket önskingarne blifva allt starkare att vinna en ändring i de nuvarande olägenheterna, och för visso tror att, ju mera saken bringas

på tal, desto svårare skall det blifva att motsätta sig så billiga och berättigade sträfvan-
vanden, som dem jag här sökt antyda och utveckla, får jag värdsamt föreslå:

att Riksdagen måtte hos Kongl. Maj:t anhålla att, jemte det embetsverk och myndigheter anbefallas att vid affattandet af sina beslut begagna en redigare och för lättare uppfattning af beslutena tjenligare uppställning än den nu brukliga, och att underlåta alla af målens beskaffenhet ej påfordrade, till tidsutdrägt och onödig omgång för parterna ledande formaliteter, Kongl. Maj:t måtte tackas tillse, att såväl härutinnan som i öfrigt ärendenas behandling hos embetsverk och myndigheter måtte i möjligaste mån förenklas, till vinnande af större skyndsamhet äfvensom den nedsättning i statsutgifterna, som genom indragning af obehöfliga tjenster kunde vinnas.

Om remiss af denna motion till vederbörligt Utskott anhålles värdsamt.

Stockholm den 24 Januari 1871.

J. W. Lundqvist.
från Skaraborgs län.

N:o 18.

Herr S. Brolin, från Skaraborgs län: *Om efterskänkande af den klander-
dertalan, som å Kongl. Maj:ts och Kronans vägnar blifvit
anställd mot ett af Emma Ulrika Welin upprättadt testamente.*

I tvist emellan advokatfiskalen i Kongl. Maj:ts och rikets Kammar-kollegium, å ena, samt Löjtnanten C. Th. Ahlberg m. fl., å andra sidan, om klander å ett af ogifva Emma Ulrika Welin upprättadt testamente, har, sedan Kåkindes häradsrätt genom utslag den 1 Mars 1869 ansett sig icke kunna, på instämning af Kongl. Maj:t